

Dones d'Europa

MONTserrat MINOBIS

Just durant la setmana commemorativa del cinquantè aniversari del desembarcament de Normandia, una dotzena de dones de diversos Estats membres de la Unió Europea (d'Itàlia, Gran Bretanya, Bèlgica, Grècia, França, Alemanya i Espanya) i d'altres provinents de països de l'est europeu (Rússia, Bulgària, Romania, Polònia i Eslovàquia) vam ser convidades per Radio France International (RFI) a un seminari sobre *Les dones en la presa de decisions*. Aquest seminari va comptar amb la col·laboració de la Unitat d'Igualtat d'Oportunitats de la Direcció General 5 i amb la del ministeri d'Afers Socials francès.

La característica més remarcable d'aquest grup de dones que hi vam ser convidades és la de ser totes professionals de la ràdio en actiu tant en el camp estricte de la informació com en el de programes. La temàtica dels dies de seminari va ser molt diversa però amb un denominador comú: l'accés de les dones als llocs de responsabilitat en els diversos sectors que formen la societat. I un capítol a part sobre la promoció de les dones en els mitjans de comunicació àudio-visuals, sobre les propostes que la DG5 a través de la Comissió per a l'Igualtat d'Oportunitats ha fet sobre les quotes en els mitjans i, finalment, les

diferències que hi poden haver en el tractament de la informació si aquesta és feta per una dona o un home periodistes.

Densa setmana d'activitat, amb conclusions comunes. Perquè si hi ha alguna cosa que marca i condiona l'activitat de les dones en els distints camps professionals és que a tot arreu és igual. En el camp de la discriminació o en el de la igualtat d'oportunitats les diferències no existeixen: ni a l'est ni a l'oest d'Europa. En qualsevol cas les dificultats d'accés als llocs de responsabilitat —tot i la presència majoritària de dones en els mitjans de comunicació, com assenyalen les xifres i les estadístiques que l'estudi *El sostre de vidre* de l'Associació de Dones Periodistes ha fet sobre aquesta qüestió— són més que remarcables. Poques són les dones que avui tenen un càrrec de responsabilitat en els mitjans de comunicació. Si no es genera un canvi de mentalitat en les estructures del poder i en la mateixa societat, les dones, que continuem essent el 52% de la població, seguim molt allunyades del que les normes o directives europees proclamen: la igualtat d'oportunitats. I sense aquesta presència igualitària queda ben demostrat que tota una manera de pensar, de fer i d'actuar deixa mancada la mateixa societat de recursos i respostes: els de les dones.

17

Una Europa necessària

FERMÍN BOCOS

Roma va trigar molts anys a comprendre el destí que comportava la decisió política que va traslladar la capital de l'imperi a Bizanci. Crec que una cosa semblant ens està passant amb la Unió Europea.

Estem massa a prop de l'esdeveniment per poder-ne captar i apreciar la segura dimensió històrica.

Demà toca anar a votar per elegir els nostres diputats al Parlament Europeu i, la veritat, si parlo pel que veig a Madrid, no puc descriure gaire entusiasme. Aquí la campanya s'ha enredat tant amb les coses de la política interior, que la resta passa a un segon pla. *Indiferència* seria la paraula més adequada per descriure el limitadíssim ressò que les qüestions europees semblen despertar avui entre els votants de demà.

Tenint en compte la temperatura i la tensió de la campanya electoral a Andalusia (especifica als efectes de la renovació del seu Parlament autònom) i l'interès amb què els andalusos s'estan prenent aquest procés polític, podem pensar que el distanciament amb què es viu la qüestió europea respon a causes tan diverses com complexes.

Per començar, és probable que d'aquest desinterès i/o ignorància entre el gran públic per les activitats del Parlament Europeu en tinguin més culpa les mateixes institucions que el ciutadà comunitari. La Unió Europea té una cosa pitjor que mala premsa: el seu problema és que ha segregat el tipus de premsa més avorrit del món. A Brussel·les o a Estrasburg cada dia s'adopten decisions —transcendents gairebé sempre— que no arriben mai al públic expressades en un llenguatge senzill, col·loquial, apte per a la comprensió general. En realitat, passa exactament al revés: la tecnificada burocràcia de la Unió dis-

El desinterès que mostra el ciutadà per Europa no pot conduir, segons l'articulista, a un arraconament de la necessitat real de la seva unitat, solidaritat i prosperitat

posa d'un argot propi en què predominen les expressions tècniques, el llenguatge esotèric dels economistes, l'excés d'anglicismes i l'abús gairebé supersticiós dels pleonasmes. No és infreqüent un comunicat de premsa en què tots aquests maquillatges de l'idioma se citen per il·lustrar un acord sobre les partides de tomàquets que vénen dels països del sud, la mantega o els excedents de llet a Flandes, o sobre una ampliació de les llicències de pesca que permetrà als vaixells gallecs, bascos o portuguesos pescar en nous caladors a la recerca de gustoses i humils sardines. Ens allunyen de la política mitjançant la paraula —premeditadament fosca— i després per la mai dissimulada llunyania amb què les èlites dels diferents països s'han apropiat la idea comunitària.

Als ulls d'un ciutadà corrent, Europa no és gaire cosa més que un mercat sense fronteres on es pot circular sense passaport. Poca cosa més ha arrelat del ja gairebé mig centenari ideal d'unitat. ¿Quanta gent sap avui que el Tractat de Maastricht ens ha portat un veritable i, per nou, gairebé revolucionari ordre en multitud de matèries que afecten la nostra vida quotidiana: consum, contractes mercantils, normes de mercat interior, investigació, desenvolupament, medi ambient, etc.?

Hem recordat aquests dies la firma, fa cinc-cents anys, del Tractat de Tordesillas, pel qual els reis d'Espanya i Portugal es van repartir el sorprenent món de l'Amèrica acabada de descobrir (evi-

jevo va transformar en la Primera Gran Guerra, o l'escalada nazi que els anys trenta va desembocar en l'horror de la Segona Guerra Mundial, haurien estat impensables en un marc europeu com el que tenim avui i, m'atreveixo a dir, del qual gaudim. No és una qüestió menor: la distensió —unida a la seguretat que es resumeix en la Unió Europea Occidental— és un dels principals fruits de tota la filosofia sobre la qual va fonamentar primer el Mercat Comú i després el que avui coneixem per Unió Europea.

Avui la política internacional encara és competència sobirana dels Estats membres de la Unió, però després de la reforma prevista (1996) serà el Parlament qui condicionarà aquestes relacions. Serà aleshores quan els ciutadans europeus puguem decidir a través dels nostres representants qüestions tals com la política de seguretat, d'emigració, el compromís amb els qui pateixen i necessiten ajuda en l'anomenat Tercer Món —exterior i interior: són 16 milions les persones sense feina en la dotzena de països que integren avui la Unió.

Del Parlament que elegirem demà n'hem d'esperar l'elaboració de la futura Constitució europea. Ni serà fàcil ni arribarà aviat, però té la suggestiva i penetrant aroma de l'esperança. Encara que només fos per això, ja valdria la pena votar i contribuir amb el vot a construir l'Europa necessària.

Crec que demà l'important no serà tant mesurar el que ens separa encara de l'ideal d'una Europa unida, pròspera i solidària com subratllar-ne, com dic, la necessitat. Perquè, si no, s'hauria d'inventar.

Fermín Bocos és periodista (Trad. Ricard Fitè)

BÚSTIA

Valencians i impost religiós

Com cada any per aquestes dates, toca fer la declaració de renda, i als cristians valencians se'ns planteja la disjuntiva: aportació econòmica a l'Església o a l'Estat.

Ens preguntem: ¿com finançar un estament, la Conferència Episcopal Espanyola, que en els seus mitjans de comunicació (la COPE) inculca l'odi i la xenofòbia? ¿Com contribuir al finançament d'una Església que es diu valenciana i que en realitat participa de manera activa en el genocidi contra el poble valencià? ¿Mantenir bisbes colonialistes? ¿Rectors i religiosos que han renegat del seu propi poble i aquells nouvinguts que no assumeixen la cultura i el tarannà del poble que els acull? ¿Com finançar l'arquebisbat de València, que dona suport a les tesis acientífiques i secessionistes, contra la unitat de la llengua catalana? Contribuir al manteniment d'aquesta Església, a través dels impostos de l'Estat, fóra fer-se còmplice d'inculcadors d'odi i xenofòbia. .. M. Cruz Senent i 4 firmes més. *Sagunt*.

El programa del Dr. Corbella

Darrerament TV3 ha estat criticada per alguns dels seus programes, crítiques que no puc deixar de compartir. Voldria però lloar l'aparició del nou programa del Dr. Corbella, *No sé què em passa*. És un autèntic programa de servei públic i, al meu entendre, la millor manera de fer divulgació mèdica. Programes com aquest justifiquen una cadena pública, llàstima que l'hora d'emissió no sigui la més adequada. Joan Pérez Bergadà. *Granollers*.